

תת"ע 10788/06 - אליעזר איסחקוב נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

תת"ע 10788-06-16 מדינת ישראל נ' אליעזר איסחקוב
תיק חיזוני:

לפני כבוד השופטת דורית בונדה
ה牒בוקש אליעזר איסחקוב
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

1. לפניה בקשה לביטול פסק-דין אשר ניתן כנגד המ牒בוקש ביום 27.9.16 ע"י כב' השופטת נועה קלאי, בהעדר התיאצבות לדין ההקראה אשר נקבע בעניינו.
2. המ牒בוקש הורשע בהעדרו בעבירה אשר יוכחה לו בכתב האישום ולפיה נהג ביום 16.2.8 בשעה 10:26 בכביש 35 והשתמש בטלפון, שלא באמצעות דיבורית, בעת שהרכב היה בתנועה, זאת בניגוד לתקנה 28 (ב) לתקנות התעבורה.
3. בגזר הדין הושת על המ牒בוקש קנס בסך של 1,000 ל"נ, כפי הקנס הקבוע בצו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002, ביחס לעבירה בה הורשע.
4. לטענת המ牒בוקש, לא קיבל "הודעה בעניין מועד דין" ולהפתעתו גילה, לאחר שיצר קשר עם מזכירות בית המשפט, כי נשפט בהעדר ולא זכה להציג טענותיו לפני בית המשפט.
5. לתיק הוגשה תגבורת המשפט והתנגדותה לבקשתו, נוכח קיומו של אישור מסירה לפיו הזמנה נשלחה בכתבתו של המ牒בוקש וחזרה מן הטעם "לא נדרש".
6. בהתאם לרע"פ 9142/01 סוראי איטליה ואח' נ' מדינת ישראל (2.10.13) החלטתי לדון בבקשתו שלא בנסיבות הצדדים, לאחר שהצדדים שניהם העלו טענותיהם כאמור על הכתב.

דין

7. בהתאם לסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ניתן להורות על ביטול פסק-דין אשר ניתן בהעדר, אם קיימת סיבה מוצדקתiae הטענות הנאשם לדין או אם'ai ביטול פסק דין יגרום עיוות דין לנאשם.
8. ביחס לטענה בדבר אי הממצאת הזמנה לדין, הרי שבוחנת אישור המסירה הקיים בתיק מלמד, כי

עמוד 1

הזהמנה לדיוון נשלחה אל המבוקש בדואר רשום, אל כתובתו ברוח' בן גוריון 33/47 כניסה ב' בرمלה, אולם חזרה מן הטעם: "לא נדרש". עוד מלבד האישור כי חלפו למעלה מ- 15 ימים ממועד המשלוח.

.9. בתקנה 44 א' לתקנות סדר הדין הפלילי התשנ"ד-1974 נקבעה חזקת המסירה החלה בעבירות כדוגמת העבירה בה הורשע המבוקש ולפיה:

"בעבירות תעבורה שעלייהן חל סעיף 23א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזהמנה למשפט, לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכית הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזהמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנוותו מליקבלן".

.10. לאחר ההחלטה נקבע, כי מקום בו נאשם לא דרש את דבר הדואר ניתן לראות בכך המצאה כדין וראו בעניין זה תט"ע 11-12-6057 (אשד') בכר נ' מדינת ישראל (10.7.12) שם:

"מדובר בעבירה מסווג בריית משפט בבקשתו של הנאשם פעיל בחוסר מעש, לא לקח את הדואר ובנסיבות אלה ומכל האמור לעיל, אין לראות בכך כל הצדקה לעיוות דין ולביטול פס"ד".

וראו גם החלטת כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 7862/13 ג'סאן ابو אלמלפל נ' מדינת ישראל (20.11.13).

.11. בענייננו, המבוקש כאמור נמנע מלקלבל את ההזהמנה לדיוון, בכך שלא דרש את דבר הדואר אשר נשלח אליו כדין. בכך קמה החזקה כי ההזהמנה לדיוון הומצאה לו כדין וחurf זאת לא טרח המבוקש להתייצב למשפטו.

.12. משכך ובהתאם לסעיף 240 (א) (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ומאחר והmbוקש זומן כדין ולא התקיים, הרי שראויו כמו שהודה בכל העובדות אשר נטענו בכתב האישום וניתן היה לשופטו בהעדר, כפי שגם נעשה.

.13. למבקש ניתן איפוא יומו ונותר CUTT לבחן, האם באירוע פסק-דין חרף זימונו כדין, יגרם למבקש עיוות דין.

.14. בבקשת המבוקש לא נתמכה בתצהיר ואף אין בה כל ذיכר לטענה בדבר עיוות דין אשר יגרם לו אם לא יבוטל פסק-דין או כל טענת הגנה מלבד אמירה כללית כי לא זכה להציג טענותיו בבית המשפט.

.15. אף אם יצא מנקודת הנחה כי ישנן בידי המבוקש טענות הגנה טובות או ראיות טובות לכך כי לא עבר את העבירה המיוחסת לו, הרי שהלכה היא כי היה על המבוקש להתייצב לדיוון ולטען טענותיו ומשלא עשה כן, ניתן היה לראותו כמו שהודה בעובדות ולקיים המשפט בהיעדרו, וראו בעניין זה דברי כב' השופט המנוח אדמונד לוי ברע"פ 5569/07 אברך בן טובים נ' מדינת ישראל (9.7.07), שם:

"אם היו בידי המבוקש ראות לכך שלא חטא בחלק מההיבירות שיויחסו לו, היה מוטלת עליו החובה להתייצב בבית המשפט ולטעון את טענותיו, ומטעמים השמורים עמו בחר שלא לעשות זאת. העולה מכך הוא כי מכוח הוראותו של סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, מותר היה לראות בו כמי שהודה בעובדות, ועל כן לא נפל פגם כלשהו בהרשעתו...".

וראו גם רעפ 07/2282 **דניאל דגן נ' מדינת ישראל** (14.3.07), שם:

"...לענין הבקשה לביטול פסק-הדין, צדק בית-המשפט לטעורה בכך שדחה את הבקשה. פסק הדין ניתן שלא בנוכחות המבוקש מכוח סעיף 240(א)(2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982. העובדה כי המבוקש לא הגיע לדין ולא הודיע על כך לבית-המשפט עקב מחלתו, אינה כשלעצמה מצדיקה את ביטול פסק הדין..."

16. גם בحين העונש אשר הוטל על המבוקש מלמדת כי מדובר בעונש כפי הברירה (לפי צו התעבורה (עבירות קנס), תשס"ב-2002) ולא מעבר לכך, זאת חרף אי התיעצבותו.

17. לאור כך לא מצאתי כי יש מקום לקבל הבקשה ואני מורה על דחייתה ובשלוי החלטתי אוסיף וציין כי קיימ טעם נוסף לדחית הבקשה והוא אי הגשתה במועד.

כך, עיון בתיק מלמד כי פסק-הדין נמסר לידי המבוקש כבר בחודש נובמבר 2016, כשהמועד להגשת בקשה זו החלף לפני חודשים ארוכים.

די היה בטעם זה כדי לדחות הבקשה ואולם כאמור מעלה, היא נדחתה גם לגופה!

פסק-הדין אשר ניתן בהעדר המבוקש ביום 27.9.16 יותר על כנו.

המצוירות תשליך החלטתי לצדדים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, ז' איר תשע"ז, 03 Mai 2017, בהעדר הצדדים.

